

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní JUDr. Martinou Radkovou, Ph.D., ve věci

žalobce: **R. D.**
bytem N. 348, X N.
zastoupený advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8 - Dolní Chabry

proti
žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**
sídlem Jeremenkova 40a, 779 11 Olomouc

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 10. 2017, č. j. KUOK 102503/2017, ve věci přestupku

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**
- III. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce navrhoval přezkoumání rozhodnutí, citované v záhlaví, kterým žalovaný zamítl odvolání a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Olomouce (dále jen „magistrát“) ze dne 16. 6. 2017, č. j. SMOL/144101/2017/OARMV/DPD/Hon.
2. Magistrát tímto rozhodnutím uznal žalobce vinným z přestupku z nedbalosti podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o

Shodu s prvopisem potvrzuje Š. H.

změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), ve znění účinném do 30. 6. 2017.

3. Žalobce se měl přestupku dopustit tím, že dne 21. 12. 2016 asi v 9.37 h na dálnici D35 u motorestu Zlatá Křepelka ve směru jízdy na Mohelnici jako řidič motorového vozidla tov. zn. BMW, RZ X, nerespektoval platné právní předpisy stanovující nejvyšší dovolenou rychlost na dálnici na 130 km/h a v měřeném úseku silničním radarovým rychloměrem RAMER 10 C byla naměřena rychlost jím řízeného vozidla 152 km/h. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši $\pm 3\%$ byla nejnižší skutečná rychlost jízdy 147 km/h a žalobce tak překročil nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec o 17 km/h a tím porušil § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu. Za tento přestupek magistrát uložil žalobci pokutu ve výši 1 700 Kč.
4. Žalobce v žalobě namítal nesprávné měření rychlosti, nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného, nepřezkoumatelnost rozhodnutí magistrátu a odůvodnění sankce.
5. Žalobce namítal, že se přestupku nedopustil. Po výjezdu na dálnici si žalobce nastavil tempomat na rychlost 130 km/h a od této rychlosti se neodchýlil, jak už namítal v řízení před magistrátem. Měření rychlosti jeho vozidla bylo nezákonné, neboť bylo provedeno skrytým způsobem z vozidla Policie ČR v civilním provedení. Z § 79a zákona o silničním provozu nelze dovodit, že by policisté mohli měřit rychlost utajeným způsobem. Obdobně výkon veřejné moci v utajení shledal jako riziko svévole Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 5. 11. 2009, č. j. 1 Afs 60/2009-119, který se týkal pořízení skrytého videozáznamu. Skrytým způsobem může Policie ČR pořizovat důkazy pro účely trestního řízení při splnění podmínek podle § 158d trestního řádu, kde je k tomu výslovně zmocněna, se souhlasem státního zástupce či soudce. Ve vztahu k měření rychlosti pro účely přestupkového řízení však žádný zákon výslovně nestanoví, že by Policie ČR mohla měřit rychlost bez vědomí osoby, o jejímž jednání je měřením pořizován důkaz. Skrytým měřením rychlosti dochází také k podstatně menšímu naplnění účelu § 79a zákona o silničním provozu, tj. ke zvýšení bezpečnosti provozu. Pokud by měření bylo viditelné, zpomalil by asi každý řidič, který by si probíhajícího měření byl vědom. Právě z toho důvodu je v zahraničí obvyklé, že policisté měří rychlost ze standardních označených vozidel. Skrytým měřením sice nejspíše dojde ke změření více řidičů a uložení více pokut a zákazů činnosti, což je zřejmě primárním účelem skrytého měření, účel dané pravomoci je však někde jinde. Mělo by jít o zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích, k čemuž vůbec nedochází. Navíc správní orgány účel měření rychlosti jakožto jednu z podmínek podle § 79a zákona o silničním provozu vůbec neřešily a způsobily tak nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Policie ČR a obecní policie by měly respektovat právní řád a začít označovat úseky měření vhodným dopravním značením, například dopravními značkami IP 31a a IP 31b, což by nejspíše vedlo k tomu, že v předmětných úsecích by zcela vymizelo překračování rychlosti. Nebo by bylo nutno změnit zákon a vtělit do něj výslovně pravomoc policistů a strážníků měřit rychlost skrytým způsobem. Žalobce zdůraznil, že nedošlo pouze ke skrytému měření, ale také ke skrytému pořízení obrazové dokumentace údajného jednání žalobce.
6. Žalobce namítal, že výrobcem a současně i autorizovaným metrologickým střediskem byl v případě použitého rychloměru stejný subjekt, RAMET a. s., který má dlouhodobě v České republice monopol na radarové rychloměry. Podle žalobce by RAMET a. s. neměl být uváděn na tzv. kulatém razítku úředním se státním znakem, kterým je opatřen ověřovací list č. 12/16 v dané věci. Podle názoru žalobce je ověřovací list nezákonný a byl

Shodu s prvopisem potvrzuje Š. H.

vydán v rozporu s § 14 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „správní řád“). Ověřovací list není nic jiného než osvědčení podle správního řádu. Pokud o ověření rychloměrů rozhoduje jeho výrobce a prodejce, lze si stěží představit, že by taková osoba neměla ekonomický zájem na ověření svého výrobku. Jednalo se o podjatost a byla narušena zásada *nemo iudex in causa sua* (nikdo nesmí být ve své věci soudcem). Proto žalobce navrhl zrušení ověřovacího listu v přezkumném řízení a do vyřízení tohoto podnětu navrhl přerušit řízení, neboť se jedná o předběžnou otázku.

7. Žalobce již ve správním řízení namítal, že měření rychlosti neproběhlo v souladu s návodem k obsluze, protože došlo k reflexi radarového svazku rychloměru od svodidel a dodávkového vozidla, rychloměr nebyl před počátkem měření nastaven v souladu s návodem a vozidlo Policie ČR nebylo správně ustaveno. Podle ověřovacího listu lze rychloměr používat k měření rychlosti při dodržování návodu k obsluze. Správní orgány námitky žalobce nevyvrátily, a ani vyvrátit nemohly, neboť neprovedly jím navrhované důkazy nezbytné ke zjištění skutkového stavu. Svědci pan Š. a pan N. citovali pasáž oznámení přestupku Policie ČR, ale dále si nebyli schopni vybavit jakoukoliv skutečnost předmětného měření – jaký byl ve vozidle Policie ČR zasedací pořádek, kdo nastavoval rychloměr, kdo prováděl měření, jaké bylo toho dne počasí, jak žalobce zhruba vypadá apod. Žalobce odkázal na protokoly o výslechu svědků ze dne 24. 4. 2017, ze kterých plyne, že nejčastější odpovědi svědků bylo, že nevědí nebo že si nevzpomínají. Žalobce považoval za krajně podezřelé až účelové, že svědci na jednu stranu zcela přesně vypověděli o skutečnostech, které si mohli přecíst v úředním záznamu, ale na druhou stranu nebyli schopni uvést jedinou konkrétní odpověď k měření rychlosti ve věci žalobce. Buď si svědci celou událost skutečně nepamatují, a pak je nutno zastavit řízení v souladu se zásadou *in dubio pro reo* proto, že není možné přezkoumat postup policie při měření rychlosti, anebo si svědci tuto událost nepamatují, a to nemůže jít k tíži žalobci. K tomu, aby byl rychloměr nastaven v souladu s návodem k obsluze, je nutná součinnost dvou osob. Posádku vozidla Policie ČR tvořili tři policisté, ale jako svědci byli vyslechnuti pouze dva, kteří uvedli, že neví, kdo nastavoval před měřením rychloměr. Podle policejního záznamu ho obsluhoval pprap. D., ale ten i přes návrh zástupce žalobce ve správním řízení nebyl vyslechnut. Skutkový stav tak nebyl dostatečně zjištěn.
8. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného o odvolání spatřoval žalobce v tom, že se nevypořádal s návrhem na důkaz svědeckou výpovědí pprap. D., který rychloměr patrně obsluhoval. Tento důkaz měl sloužit k prokázání toho, zda měření proběhlo v souladu s návodem k obsluze. Dále žalovaný zcela ignoroval návrh žalobce k ohledání místa spáchání přestupku a tento návrh také nevypořádal. Žalobce navrhoval k prokázání toho, že při měření rychlosti došlo k reflexi, provedení důkazu čtením návodu k rychloměru. Žalovaný provedení tohoto důkazu odmítl jako nadbytečné, protože by pochybnosti žalobce neobjasnil. Žalovaný tak hodnotil tento důkaz, aniž by ho provedl, což je nepřípustné. Dále spatřoval žalobce nepřezkoumatelnost napadených rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Ačkoliv správní orgány konstatovaly, že při měření rychlosti byl návod dodržen, nebyl tento návod proveden jako důkaz. Takový závěr byl nepodložený a nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů.
9. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí magistrátu žalobce shledal v odůvodnění zavinění. Závěr magistrátu o tom, že žalobce spáchal přestupek z vědomé nedbalosti, byl věcně nesprávný a nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Aby magistrát mohl určit zavinění ve formě

Shodu s prvopisem potvrzuje Š. H.

vědomé nedbalosti žalobce, musel by prokázat, že žalobce věděl, jakou rychlostí jede a jaká je nejvyšší rychlost v místě spáchání dovolena. Ani jedno z toho však magistrát neprokázal, ani se tím nezabýval. Zavinění je obligatorním znakem přestupku.

10. Rovněž pokud správní orgán aplikuje určité právní normy na zjištěný skutkový stav, musí v odůvodnění rozhodnutí popsat právně kvalifikační úvahy. V případě vědomé nedbalosti je nezbytné prokázat a přezkoumatelně odůvodnit závěr, že řidič věděl, že překračuje nejvyšší dovolenou rychlost, že tímto svým jednáním může alespoň ohrozit zájem chráněný zákonem a že takové jednání naplňuje skutkovou podstatu daného přestupku, ale bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že tento zájem neporuší nebo neohrozí. V rámci úvah o nepřiměřenosti důvodů je pak nutná úvaha, zda řidič dodržel potřebnou míru opatrnosti. Rovněž je nezbytné, aby správní orgán podal obsah a význam pojmu *přiměřené důvody*, neboť se jedná o tzv. neurčitý právní pojem. Žalobci tak nebyla prokázána žádná forma zavinění, protože za prokázané lze mít pouze to, co je přezkoumatelně odůvodněno, respektive o čem je prováděno dokazování, což zde zjevně nebylo. Přitom míra zavinění má podle zákona vliv na výši sankce.
11. Žalobce namítal, že udělená výše sankce a její odůvodnění jsou nezákonné a nepřezkoumatelné. Magistrát posuzoval jako přítěžující okolnost to, že žalobce nepřímo ohrožoval životy ostatních účastníků provozu tím, že měl překročit nejvyšší dovolenou rychlost. Žalobce k tomu namítal, že překročení nejvyšší dovolené rychlosti je přestupkem zásadním ohrožovacím, kdy objektem tohoto přestupku je podle zákonodárce právě bezpečnost silničního provozu a následkem porušení právní normy je ohrožení této bezpečnosti. Magistrát tak jako přítěžující okolnost hodnotil to, co je již obsaženo ve skutkové podstatě přestupku, a porušil tak zásadu dvojího přičítání.
12. Magistrát dále k tíži žalobce přičetl charakter času a místa, kde mělo dojít ke spáchání přestupku, a uvedl, že se jednalo o frekventovanou pozemní komunikaci v pracovní den mimo obec, kdy bývá vyšší hustota silničního provozu. Žalobce už v řízení před magistrátem namítal, že v místě a čase spáchání údajného přestupku panoval nízký provoz. Vyslechnutí svědci k tomuto ničeho neuvedli. Podle žalobce byl závěr magistrátu v rozporu s provedenými důkazy a nemá oporu ve spise.
13. Žalobce dále namítal, že magistrát nezohlednil všechna zákonná kritéria pro výměru sankce, a u kritérií, která zohlednil, důsledně neuvedl, zda se jedná o kritérium polehčující či přítěžující a jaký vliv má to které kritérium na konečnou výši pokuty. Magistrát rovněž nijak nepopsal svou rozhodovací praxi v obdobných případech, a tak nelze na základě odůvodnění rozhodnutí magistrátu přezkoumat, zda je vyměřená sankce v souladu s § 2 odst. 4 správního řádu.
14. Žalobce namítal, že magistrát měl při výměře sankce zohlednit i délku řízení, ve kterém došlo k dlouhodobé nečinnosti správních orgánů obou stupňů. Samotným vedením řízení sankční povahy vzniká obviněnému značná nemajetková újma.
15. **Žalovaný ve vyjádření k žalobě** uvedl k námitkám týkajícím se měření rychlosti, že šlo o subjektivní názory žalobce, které nemají oporu ve spisových materiálech správních orgánů. Primárně je důkazní břemeno na správním orgánu, pokud je však tvrzením žalobce některý důkaz zpochybněn, přesouvá se důkazní břemeno na jeho stranu. Žalobce svá tvrzení nijak neprokazuje a své závěry opírá pouze o své subjektivní názory.

16. K námitce, že nebyl vyslechnut navrhovaný svědek pprap. D., žalovaný uvedl, že podle § 52 správního řádu jsou účastníci řízení povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení, avšak správní orgán není návrhy vázán. Správní orgán provede vždy důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci, což se dle žalovaného stalo.
17. K námitkám týkajícím se výše sankce a nezohlednění všech zákonných kritérií a z toho plynoucí nezákonnosti a nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaný uvedl, že výčet polehčujících a přitěžujících okolností je uveden v § 12 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, znění účinném do 30. 6. 2017, demonstrativně. Jak vyplývá z rozhodnutí magistrátu, magistrát se při výměře trestu těmito okolnostmi zabýval a ve svém rozhodnutí se s nimi dle žalovaného v dostatečném rozsahu vypořádal.
18. **Žalobce v replice** opakovaně namítal, že skutkový stav nebyl zjištěn tak, aby ve věci nebyly důvodné pochybnosti. Žalobce namítal, že měření rychlosti neproběhlo v rozporu s návodem k obsluze a správní orgány měly prokázat opak a vypořádat se s těmito námitkami v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu, což se však nestalo.
19. Žalobce trval na tom, že se magistrát při výměře trestu polehčujícími a přitěžujícími okolnostmi nezabýval řádně a neodůvodnil je. Magistrát měl při ukládání sankce přihlédnout k závažnosti přestupku, zejména ke způsobu jeho spáchání, k jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl přestupek spáchán, k míře zavinění, k pohnutkám a k osobě pachatele. I z výstupu z rychloměru je patrné, že hustý provoz v daném místě a okamžiku opravdu nebyl. Magistrát tak nemohl okolnosti, za nichž došlo ke spáchání údajného přestupku, hodnotit jako přitěžující. Dle názoru žalobce se dokonce jednalo o okolnost polehčující, neboť údajný přestupek byl spáchán při téměř nulovém provozu, kdy nemohlo dojít k ohrožení majetku třetích osob, a navíc byl údajný přestupek spáchán na dvouproudé přehledné komunikaci, která byla v dobrém stavu.
20. Dále žalobce namítal, že magistrát nepřihlédl k pohnutkám žalobce. Žalovaný uvedl, že přihlédnutí k osobě žalobce hodnotil jako mírně přitěžující okolnost, neboť žalobce má v evidenční kartě řidičů evidován jeden dopravní přestupek za poslední tři roky. Žalobce namítal, že přihlédnutí k jeho osobě je taktéž okolností polehčující. Onen jediný přestupek byl spáchán 34 měsíců před spácháním tohoto údajného přestupku, což je s ohledem na fakt, že žalobce ročně najede okolo 30 000 km, zcela zanedbatelný počet přestupků na ujeté kilometry. Správní orgány nepřihlédly ke všem zákonným kritériím pro určení výměry sankce, a navíc nesprávně vyhodnotily určitá kritéria, ke kterým přihlédly. Sankce je tak nezákonně určená a její odůvodnění nepřezkoumatelné.
21. Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci **přezkoumal** napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů, a při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), tedy ke dni 17. 10. 2017, s přihlédnutím ke specifikům daného řízení.
22. **Ze správního spisu** soud zjistil z oznámení přestupku ze dne 23. 12. 2016 spáchání přestupku tak, jak je popsáno v úvodní části odůvodnění tohoto rozsudku. Podle oznámení, žalobce nesouhlasil s vyřešením přestupku na místě v blokovém řízení. Žalobce se po poučení odmítl podepsat a vyjádřit do oznámení přestupku.
23. Podle úředního záznamu Policie ČR ze dne 21. 12. 2016 obsluhu a nastavení radaru prováděl pprap. D. K provozu pprap. D. uvedl, že byl plynulý.

24. Podle záznamu o přestupku pořízeného z rychloměru jde o dvouproudovou komunikaci oddělenou od opačného jízdního směru svodidly a před vozidlem žalobce je viditelná dodávka. Vozidlo žalobce jede v levém jízdním pruhu.
25. Podle ověřovacího listu č. 12/16 ze dne 29. 1. 2016 byl rychloměr ověřen jako stanovené měřidlo a bylo možné jej používat k měření rychlosti za dodržování návodu k obsluze. Konec platnosti ověření byl dne 28. 1. 2017.
26. Podle výpisu z evidenční karty žalobce byl aktuální stav jeho bodového hodnocení 0 bodů a žalobce měl pět záznamů o přestupcích, z toho za poslední tři roky jeden.
27. Příkazem ze dne 6. 3. 2017 magistrát uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku a uložil mu pokutu 1 700 Kč. Po podaném odporu a zrušení příkazu proběhlo ústní jednání, jehož se zúčastnil zmocněnec žalobce V. Z., který si vyžádal pětidenní lhůtu na vyjádření.
28. Svědek – policista pprap. T. N. ve své výpovědi mimo jiné uvedl, že měřili rychlost vozidla radarem RAMER 10 C, který je umístěn ve služebním vozidle Volkswagen Passat. Stanoviště bylo u Zlaté Křepelky ve směru k městu Mohelnice. V danou dobu byla změřena rychlost vozidla BMW 152 km/h. Vozidlo bylo po změření zastaveno na sjezdu na Unčovice, kde byl řidič ztotožněn a byla s ním provedena dechová zkouška s negativním výsledkem. Dále už věc řešil kolega D. Na dotaz magistrátu, zda při měření postupovali podle návodu k obsluze, svědek odpověděl, že určitě ano. Na zasedací pořádek ve voze si nevzpomněl, ani na to, kdo nastavoval radar. K dotazu zmocněnce, že ho zaujalo, že si nevzpomíná, kde ve vozidle seděl, ale pamatoval si rychlost, jakou žalobce jel, svědek uvedl, že ta byla napsána v předvolání. K otázce zmocněnce, zda by mohl blíže specifikovat, aby bylo jisté, že si konkrétní měření pamatuje, například popis osoby přestupce a počasí, svědek uvedl, že to si nevzpomíná. Na otázku zmocněnce, že svědek uvedl, že postupovali dle návodu k obsluze, jak si může být jistý, svědek odpověděl, že vždy se postupuje podle návodu k obsluze. Na dotaz magistrátu, zda u nastavování rychlosti jsou vždy všichni, svědek odpověděl, že ano, vždy, je to potřeba.
29. Svědek pprap. R. Š. vypověděl, že daného dne vykonávali službu ve složení pprap. D., pprap. N. a svědek, a prováděli měření na dálnici D35 ve směru na Mohelnici. Měření prováděli radarem RAMER 10 C, který je zabudován ve vozidle Volkswagen Passat. Změřili vozidlo BMW, které jelo 152 km/h. Za vozidlem vyjeli, zastavili ho u obce Unčovice na autobusové zastávce. Porušení rychlosti s řidičem šel řešit kolega D. K dotazu magistrátu, jak byla v daném úseku upravena nejvyšší dovolená rychlost, svědek odpověděl, že na dálnici je 130 km/h. Na dotaz magistrátu, zda si vzpomene, kdo nastavoval radar, svědek uvedl, že si nevzpomene. Na dotaz magistrátu, zda si vzpomene na zasedací pořádek ve vozidle, svědek uvedl, že si nevzpomene. Na dotaz magistrátu, zda postupovali při měření rychlosti podle návodu k obsluze, svědek odpověděl, že neví. Na dotaz, zda byl řidič vozidla sám, svědek odpověděl, že neví. Na dotaz zmocněnce, zda by byl schopen blíže specifikovat osobu přestupce, zda je starý, mladý, případně barvu vozidla, svědek odpověděl, že si nepamatuje.
30. Žalobce v písemném vyjádření ze dne 1. 5. 2017 namítal, že si jako před každou jízdou po dálnici nastavil tempomat na rychlost 130 km/h. Během jízdy sledoval tachometr a je si jistý, že nejvyšší dovolenou rychlost nepřekročil. Svědci nebyli schopni popsat situaci a skutkový stav si nepamatovali. Pouze sdělili skutečnosti zaznamenané v úředním záznamu nebo v předvolání k ústnímu jednání. Měření proběhlo v rozporu s návodem k obsluze, protože žalobce si byl jistý, že nejvyšší dovolenou rychlost nepřekročil. Došlo k reflexi

Shodu s prvopisem potvrzuje Š. H.

svazku radarových paprsků od svodidel a od předjížděného dodávkového vozu. Nebyla naplněna materiální stránka přestupku. Místo spáchání přestupku je rovný, přehledný úsek dálnice s kvalitním povrchem, umožňující rychlou a bezpečnou jízdu a jízdu rychlostí mírně překračující nejvyšší dovolenou rychlost bez toho, aby došlo k ohrožení bezpečnosti silničního provozu, případně jiných zákonných chráněných zájmů. Žalobce si navíc živě pamatuje, že v době údajného spáchání přestupku byl v místě spáchání téměř nulový provoz a jiná vozidla se na dálnici nacházela pouze sporadicky.

31. Písemné vyjádření nebylo opatřeno uznávaným elektronickým podpisem.
32. **Rozhodnutím ze dne 16. 6. 2017 magistrát** uznal žalobce vinným ze shora citovaného přestupku a uložil mu pokutu v částce 1 700 Kč a paušální náhradu nákladů správního řízení ve výši 1 000 Kč. Magistrát uvážil, že svědci shodně uvedli průběh přestupkového jednání a kontroly, jejich stanoviště i místo zastavení vozidla. Taktéž se shodli na složení hlídky Policie ČR. Uvedli shodně, jakým způsobem byla v dané lokalitě upravena rychlost. Shodli se na tom, kdo projednával s žalobcem přestupek. Pprap. N. se vyjádřil k provedení měření, které proběhlo v souladu s návodem k obsluze, což vyplývá i ze záznamu o přestupku. Svědecké výpovědi jsou v souladu s ostatním spisovým materiálem. Policisté prováděli silniční kontrolu při výkonu svého povolání ze zákonné povinnosti, přičemž nemají na bezdůvodném poškození žalobce nejmenšího zájmu, a proto magistrát vyhodnotil svědecké výpovědi jako věrohodné, pravdivé a úplně prokazující skutečnost, že se žalobce přestupku dopustil.
33. K písemnému vyjádření žalobce magistrát uvedl, že považuje všechny námitky za účelové, které byly zcela záměrně uvedeny až nyní. Některé námitky mohl žalobce uplatnit již dříve, například již při dopravní kontrole, případně při ústním jednání. Výpovědi svědků magistrát považoval za dostačující. Svědci uvedli všechny podstatné skutečnosti. Po zhodnocení snímku na záznamu o přestupku je namítaná reflexe vyloučena, neboť vozidlo je na snímku ve správné pozici a objekty, které měly reflexi způsobit, jsou na okraji snímku, nepřekrývají měřené vozidlo a nezasahují do radarového svazku. Pokud by policisté nepostupovali podle návodu k obsluze, odrazilo by se to i na samotném snímku vozidla na záznamu o přestupku, což se nestalo. Materiální stránka naplněna byla, neboť překročení rychlosti nebylo nezanedbatelné, jednalo se o frekventovanou pozemní komunikaci v pracovní den v době dopravní špičky, kdy jiná vozidla se v daném místě nacházela, což vyplývá i ze snímku na záznamu o přestupku.
34. Magistrát při určení druhu sankce a její výměry vycházel z § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu, podle kterého se za uvedený přestupek uloží pokuta od 1 500 Kč do 2 500 Kč. Při úvaze o výši pokuty magistrát vyhodnotil okolnosti kritéria uvedená v § 12 odst. 1 zákona o přestupcích. Magistrát přihlédl zejména k závažnosti přestupku daného důležitostí a počtem porušených pravidel provozu na pozemních komunikacích, kdy se jednalo o jeden přestupek, což magistrát považoval za polehčující okolnost. Dále magistrát přihlédl k míře překročení nejvyšší dovolené rychlosti, když žalobce řídil motorové vozidlo rychlostí spočívající v horní polovině rozpětí rychlosti nutné k naplnění skutkové podstaty přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu, což magistrát hodnotil jako mírně přítěžující okolnost. Dále se magistrát zabýval reálnými možnými následky jednání žalobce, kdy jako polehčující okolnost uznal, že v důsledku přestupku nevznikla žádná hmotná škoda a rovněž nedošlo k přímému ohrožení života či zdraví žalobce nebo dalších osob. Díky tomu posuzoval přestupek méně přísně. Nepřímo však žalobce ohrožoval životy ostatních účastníků provozu, kdy žalobce

Shodu s prvopisem potvrzuje Š. H.

řídil v daném místě rychleji, než měl. Dále magistrát v neprospěch žalobce přihlédl k charakteristice času a místa, kde k přestupku došlo – jednalo se o frekventovanou pozemní komunikaci mimo obec, v pracovní den, v době, kdy bývá vyšší hustota silničního provozu. V daném případě byl přestupek spáchán konáním, a to z nedbalosti, neboť žalobce věděl, že svým jednáním může ohrozit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že tento zájem neporuší nebo neohrozí, což vyplývá ze skutečnosti, že žalobce jakožto držitel řidičského oprávnění, musí znát a respektovat právní předpisy stanovující nejvyšší dovolenou rychlost pro jízdu na dálnici. Nedbalostní formu zavinění magistrát považoval za polehčující okolnost. Jako k mírně přitěžující okolnosti magistrát přihlédl také ke skutečnosti, že žalobce má v evidenční kartě řidiče za období posledních tří let evidován jeden dopravní přestupek.

35. **Žalobce v odvolání** namítal reflexi, navrhoval provést důkaz čtením návodu k obsluze a ohledáním místa spáchání údajného přestupku; dále namítal nesprávně ustavené měřicí vozidlo a navrhoval provedení důkazu svědeckou výpovědí pprap. D., který obsluhoval rychloměr. Magistrát se nevypořádal s materiální stránkou přestupku, tvrzení o dopravní špičce nepodložil jediným důkazem, naopak podle úředního záznamu Policie ČR byl provoz velmi mírný.
36. **Žalovaný v rozhodnutí o odvolání** se ztotožnil s rozhodnutím magistrátu a dále uvedl, že měření rychlosti prováděli příslušníci Dopravního inspektorátu Olomouc Policie ČR, kteří jsou již z pohledu výkonu svého povolání k takové odborné činnosti, jako je měření rychlosti rychloměrem RAMER 10 C, řádně opakovaně proškolení a není tedy pochyb o jejich odborném postupu při měření. V opačném případě bychom mohli zpochybnit i to, zda příslušník dopravního inspektorátu vlastní řidičské oprávnění. Důkaz návodem k obsluze rychloměru je nadbytečný, neboť by pochybnosti žalobce neobjasnil. Namítanou reflexi svazku radarových paprsků žalobce ničím nedoložil, stejně tak i další své tvrzení o šikmo stojícím služebním vozidle Policie ČR při měření a tvrzení o hustotě provozu u prováděného měření. Žalovaný uvedl, že tyto okolnosti „nelze pouhou výpovědí obviněného nijak zhojit“. Lichá je i námitka týkající se svědeckých výpovědí zakročujících policistů. Ti uvedli téměř shodně fakta z prováděného měření do protokolu. Nelze po zakročujících policistech požadovat, aby si po čtyřech měsících pamatovali podobu každé „osoby přestupce“, kterého zastavili. Materiální stránka byla bezpochyby naplněna bez ohledu na zanedbatelnost či nezanedbatelnost výše překročení nejvyšší dovolené rychlosti. Překročení rychlosti o 17 km/h má hlavně vliv na výši pokuty, kdy magistrát při jejím stanovení zohlednil i další okolnosti, jak uvedl ve svém rozhodnutí. Pokud si byl žalobce jistý tím, že měl nastavený tempomat na rychlost 130 km/h, mohl tuto skutečnost zapsat přímo na místě do oznámení přestupku. Stejně tak mohl namítat přímou reflexi při měření nebo šikmo stojící měřicí vozidlo. Žalovaný uvedl, že je „s podivem, jakými schopnostmi žalobce vládne, když si všiml v rychlosti 152 km/h při míjení vozidla stojícího v blízkosti komunikace jeho šikmého postavení vůči měřenému vozidlu“.
37. Dodatečné prokazování stavu věci je problematické, mění se stav věci, její vlastnosti, vzezření, funkčnost apod., proto je ohledání důležité pro objasnění zjišťovaného skutkového stavu, ale není úkonem povinným, zejména za situace, kdy o stavu věci s ohledem na další skutečnosti zjištěné dosud provedenými jinými důkazy, nejsou pochybnosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 11. 2016, č. j. 1 As 300/2015-35). Podle žalovaného skutková zjištění v daném případě byla provedena, takže

nebylo pochybností o způsobu spáchání přestupku. Z podkladů shromážděných ve spise a stěžejně z fotodokumentace mohl magistrát vycházet, neboť z nich jednoznačně vyplynulo, že se žalobce při řízení motorového vozidla dopustil přestupkového jednání, které mu bylo kladeno za vinu. Fotodokumentace se snímkem vozidla dokumentuje přesný čas, úsek měření, rychlostní limit vozidla a registrační značku měřeného motorového vozidla a je jedinečným, nezaměnitelným a neopakovatelným důkazem, který byl získán kalibrovaným schváleným měřicím zařízením silničním radarovým rychloměrem RAMER 10 C, doloženým ověřovacím listem č. 12/16.

38. Krajský soud dospěl k závěru, že **žaloba není důvodná**.
39. Námitku nepřezkoumatelnosti neshledal soud důvodnou. Správní orgány I. a II. stupně a potažmo rozhodnutí obou těchto orgánů coby jeden přezkoumávaný celek se vypořádaly s projednávanou věcí s ohledem na její podstatu a relevantní okolnosti tak, aby bylo zjevné, o jaké skutkové důvody své rozhodnutí opřely. Odvolací námitky nevnesly do zjištěného skutkového stavu takové pochybnosti, ani žalobce nenamítl takové procesní vady, aby vedly žalovaného ke zrušení rozhodnutí magistrátu. K otázce nepřezkoumatelnosti soudního rozhodnutí z hlediska nesrozumitelnosti či nedostatku důvodů rozhodnutí se vyjádřil Nejvyšší správní soud, např. ve svém rozsudku ze dne 4. 12. 2003, sp. zn. 2 Ads 58/2003 (všechna rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz), takto: *„Za nesrozumitelné lze obecně považovat takové soudní rozhodnutí, jehož výrok je vnitřně rozporný, kdy nelze zjistit, zda soud žalobu zamítl nebo o ní odmítl rozhodnout, případy, kdy nelze seznat co je výrok a co odůvodnění, dále rozhodnutí, z něhož není patrné, které osoby jsou jeho adresátem, rozhodnutí s nevhodnou formulací výroku, která má za následek, že rozhodnutí nikoho nezavazuje apod. Nedostatkem důvodů pak nelze rozumět dílčí nedostatky odůvodnění soudního rozhodnutí, ale pouze nedostatek důvodů skutkových. Skutkovými důvody, pro jejichž nedostatek je možno rozhodnutí soudu zrušit pro nepřezkoumatelnost, budou takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny.“* O žádnou z těchto situací se však v souzené věci nejednalo. K návrhu na doplnění dokazování výsledkem svědka pprap. D. se žalovaný vyjádřil nepřímou, protože další dokazování shledal jako nadbytečné, stejně jako magistrát. Rozhodovací praxi nebyl magistrát povinen ve svém rozhodnutí výslovně popisovat, stejně jako délku správního řízení, žádný zákon mu to neukládá. Délka správního řízení byla navíc přiměřená, přestupek byl spáchán dne 21. 12. 2016 a napadené rozhodnutí o odvolání bylo vydáno dne 17. 10. 2017, tedy trvalo necelý jeden rok. Tato doba ve srovnání s jinými řízeními o přestupcích u žalovaného a jemu podřízených správních orgánů patří k nejkratším.
40. Podle soudu nedošlo v řízení před správními orgány a při vydání napadeného rozhodnutí k vadám ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) až c) s. ř. s. Dle názoru vysloveného v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011-68, publikovaném pod č. 3014/2014 Sb. NSS: *„v řízení o přestupku postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku.“* V nyní posuzované věci správní orgány dostaly tomuto požadavku. Shromážděné důkazy vytvořily jasnou představu o průběhu celého skutkového děje a bez důvodné pochybnosti z nich vyplývá přesvědčivý závěr o tom, že se přestupek stal a že se ho dopustil žalobce. Jedná se zejména o záznam o přestupku obsahující fotografii z měřicího zařízení RAMER 10 C, oznámení o podezření ze spáchání přestupku

a úřední záznam o průběhu měření, který vypracoval zasahující policista pprap. D. Policisté Š. a N. byli následně vyslechnuti ve správním řízení. Listiny založené ve správním spisu je nutno v daném případě považovat za plně postačující pro učinění závěru o spáchání předmětného přestupku žalobcem (srov. i rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2015, č. j. 7 As 83/2015-56, ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013-35 atp.). Námitky, jež žalobce následně v průběhu řízení uplatňoval, nebyly způsobily důvodně zpochybnit skutková zjištění, která byla základem pro rozhodnutí o přestupku. S jeho námitkami se správní orgány přiměřeným způsobem vypořádaly. Ve správním řízení nedošlo ani k žádným jiným vadám, které by vyvolávaly nutnost zrušení napadených rozhodnutí.

41. Obecně vzato nelze vyloučit, že při měření rychlosti jedoucího automobilu silničním rychloměrem může dojít k chybě měření v důsledku zasažení překážky mezi stanovištěm rychloměru a měřeným vozidlem měřicím laserovým paprskem. K tomu, aby tuto možnost musel v řízení o přestupku správní orgán zkoumat, však musí existovat konkrétní skutkové důvody vyvolávající rozumnou pochybnost o bezvadnosti výsledku měření (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 6. 2015, č. j. 2 As 202/2014-50). Tak tomu však v souzené věci nebylo.
42. Krajský soud vycházel z toho, že uvedené měřicí zařízení bylo ověřeno a typ schválen. Přitom platí závěr vyslovený Ústavním soudem v usnesení ze dne 1. 6. 2011, sp. zn. IV. ÚS 868/11, podle kterého *specifikace přístroje či metody měření rychlosti je tedy otázka technická a nikoliv právní. Pro účely právních vztahů je přitom postačující stanovení povinnosti orgánům veřejné moci používat měřicí přístroje pracující s deklarovanými veličinami a jejich jednotkami, jak je upraveno v zákoně č. 505/1990 Sb., o metrologii, ve znění pozdějších předpisů. Úprava principu nebo způsob měření, případně dokonce typu či modelu měřicího přístroje v právním předpisu, by odporovala požadavku, aby právní normy upravovaly pouze právní vztahy adresátů právních předpisů.*
43. V posuzovaném případě však důvodné pochybnosti o zjištěném skutkovém stavu nevznikly. O reflexi od svodidel nebo dodávkového motorového vozidla se jednat nemohlo, což vyplývá z postavení svodidel, dodávky a měřeného vozidla. Mezi měřeným vozidlem a rychloměrem totiž podle fotografie na záznamu z rychloměru žádná překážka nebyla. Navíc *celý systém měření je založen na požadavku zajištění toho, aby naměřená hodnota nemohla být zkreslena žádnými vnějšími vlivy. V případě, že došlo ke změření rychlosti, nebylo měření ovlivněno žádnými dalšími vnějšími vlivy a hodnota odpovídá skutečnosti. ... Pokud by došlo k chybě při měření rychlosti, nemělo by to za následek nepřesný výsledek měření, ale ke změření rychlosti by vůbec nedošlo a na displeji přístroje by se objevila zpráva o chybě měření* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2018, č. j. 7 As 46/2018-35, a ze dne 16. 1. 2013, č. j. 3 As 82/2012-27).
44. Pokud se žalobce domníval, že měření bylo provedeno nesprávně, resp. že jel jinou rychlostí, není soudu zřejmé, z jakého důvodu takovou argumentaci neuplatnil bezprostředně poté, co byl zastaven zasahujícím policistou. V pozdějším uplatnění takové argumentace lze spatřovat i účelovost (podpůrně viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013-60, či ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115).
45. Žalobce při jednání soudu k nutnosti provést důkaz návodem k obsluze rychloměru poukázal na rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 18. 10. 2017, č. j. 56 A 4/2016-65, a na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2017, č. j. 8 As 42/2016-29.

46. V prvně citovaném případě správní orgán provedl a použil důkaz – návod k obsluze nezákonným způsobem – neprovedl jej v přítomnosti žalobce, ani ho s tímto důkazem nijak jinak neseznámil a nedal mu k tomu možnost.
47. Druhý citovaný rozsudek je na souzenou věc nepřiléhavý, protože v odkazované věci žalobce doložil část návodu k obsluze jako důkaz a měl konkrétní námitky, jednalo se o zakřivení vozovky a navíc z výsledku policistů vyplynulo, že postupovali v rozporu s návodem k obsluze.
48. Situace v obou případech proto není vůbec srovnatelná s posuzovaným případem.
49. Důvodná nebyla ani námitka nezákonně provedeného skrytého měření rychlosti. Podle § 79a zákona o silničním provozu je policie a obecní policie za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích oprávněna měřit rychlost vozidel. Podle § 62 odst. 1 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky (dále jen „zákon o policii“), policie může, je-li to nezbytné pro plnění jejích úkolů, pořizovat zvukové, obrazové nebo jiné záznamy osob a věcí nacházejících se na místech veřejně přístupných a zvukové, obrazové nebo jiné záznamy o průběhu úkonu.
50. Z těchto ustanovení jednoznačně vyplývá, že Policie ČR je oprávněna měřit rychlost vozidel a pořizovat při tomto měření obrazové záznamy. Pořízený záznam o přestupku – fotodokumentace vozidla s detailem registrační značky změřeného vozidla a údaji o místě měření, s číslem snímku z měřiče a s označením výrobního čísla rychloměru je zákonným důkazním prostředkem. Způsob, jakým bylo zaparkováno policejní vozidlo, z něhož policisté rychlost měřili, nemůže mít žádný vliv na správnost výsledku měření. Tato skutečnost je ve vztahu k výsledku měření irelevantní a není způsobilá zpochybnit naměřenou rychlost žalobcem řízeného vozidla.
51. Pro danou věc je podstatné, že silniční radarový rychloměr byl ověřen v souladu se zákonem o metrologii, z čehož plyne závěr, že měřicí zařízení bylo schopné správně změřit rychlost vozidla. Ověřovací list je veřejnou listinou, u níž se presumuje správnost (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 9/2013-35, či rozsudek téhož soudu ze dne 27. 9. 2016, č. j. 1 As 101/2016-77). Judikatura Nejvyššího správního soudu se přitom již zabývala i dalšími námitkami žalobce, včetně údajné nemožnosti měření rychlosti z neoznačených policejních vozidel (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 5. 2016, č. j. 10 As 193/2015-34), důsledky nedodržení návodu k obsluze (rozsudky ze dne 16. 1. 2013, č. j. 3 As 82/2012-27, ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013-60), tzv. reflexí od svodidel (rozsudky ze dne 27. 9. 2016, č. j. 1 As 101/2016-77, ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013-35, ze dne 26. 1. 2015, č. j. 8 As 109/2014-71), obecným vyjádřením Českého metrologického institutu (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2017, č. j. 5 As 157/2016-39).
52. Nedůvodná je námitka nepoužitelnosti důkazu – výstupu z rychloměru a podjatosti jeho výrobce a ověřovatele.
53. Podle § 14 odst. 1 správního řádu *každá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu (dále jen "úřední osoba"), o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti, je vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit.*

54. RAMET a. s. není osobou, která se podílí na výkonu pravomoci správního orgánu (úřední osoba), proto se na ni nevztahuje § 14 správního řádu. Ověřovací list rychloměru není osvědčením ve smyslu § 154 správního řádu, protože ho nevydal správní orgán.
55. V posuzovaném případě ověření rychloměru provedla RAMET a. s. a uvedla použité etalony a měřidla v návaznosti na státní etalony příslušné jednotky, citovala kalibrační listy Českého metrologického institutu a RAMET a. s., označení opatření obecné povahy, metrologické předpisy a rozhodnutí o udělení autorizace č. 38/2000 ze dne 21. 12. 2000, to vše jako požadavky měření a podmínky měření, a odkázala na certifikát o schválení typu stanoveného měřidla ze dne 21. 2. 2011 ve znění revize. Důvodné pochybnosti o správnosti měření v dané věci nenastaly.
56. Žalobce má pravdu v tom, že jsou-li okolnosti spáchaného přestupku zákonným znakem jeho skutkové podstaty, nelze je znovu přičítat ve prospěch či k tíži pachatele jako okolnosti polehčující či přitěžující (srov. přiměřeně § 39 odst. 4 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník; viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2019, č. j. 1 As 284/2018-32). To se však v souzené věci nestalo. Magistrát správně sankci odůvodnil tím, že žalobce překročil rychlost v míře v horní polovině rozpětí rychlosti nutné k naplnění skutkové podstaty předmětného přestupku. Skutková podstata § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu hovoří o překročení nejvyšší dovolené rychlosti mimo obec o méně než 30 km/h. Překročení o 17 km/h v rámci překročení 0 – 30 km/h je skutečně v horní polovině, byť se blíží středu stanoveného rozpětí. Magistrát uložil pokutu z rozmezí 1 500 Kč až 2 500 Kč téměř na samé spodní hranici zákonem stanoveného rozmezí, a to ve výši 1 700 Kč. Soud proto neshledal žádné pochybení v užití správního uvážení při stanovení sankce ani jejím odůvodnění, s výjimkou jediné věty s dvojnásobným přičítáním (viz výše), která však nemá vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Zohlednění míry překročení nejvyšší přípustné rychlosti v rámci individualizace uložené sankce (ve smyslu § 12 odst. 1 zákona o přestupcích) není porušením zásady zakazující dvojnásobné přičítání téže skutečnosti k tíži pachatele (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 8. 2018, č. j. 2 As 67/2018-42).
57. Žalobce nemá pravdu, že se policisté k intenzitě provozu nevyjádřili. Svědek pprap. D. v úředním záznamu uvedl, že provoz byl plynulý. Tento záznam byl proveden jako důkaz při ústním jednání. Navíc z fotografie z rychloměru se podává, že v pravém jízdním pruhu jede dodávka. Lze tak v souzené věci potvrdit skutkový závěr magistrátu, že provoz byl vyšší, rozhodně nešlo o situaci, kdy byly na pozemní komunikaci pouze vozidlo žalobce a zmiňované policejní vozidlo. Rovněž lze s vyšší mírou pravděpodobnosti předpokládat, že v pracovní den 21. 12. v 9.37 h, tj. před Vánocemi, je provoz obvykle na dálnici D35 spíše intenzivní.
58. Správní orgány v řízení o přestupku nejsou povinny přitěžující a polehčující okolnosti důsledně odlišit, nýbrž postačí, když přezkoumatelným způsobem popíší, ke kterým skutečnostem při ukládání výše sankce přihlédly a ke kterým, i přes námitku žalobce, nikoliv (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 3. 2017, č. j. 7 As 332/2016-44, rozsudek ze dne 28. 6. 2017, č. j. 6 As 301/2016-36 či rozsudek ze dne 20. 12. 2017, č. j. 6 As 297/2017-34).
59. Soud souhlasil se správními orgány v tom, že výslech svědka pprap. D. byl nadbytečný, protože skutkový stav byl již zjištěn v souladu s § 3 a § 50 a násl. správního řádu. Pprap. D. popsal skutkový stav do úředního záznamu, který byl čten jako důkaz a jakožto podklad

rozhodnutí byl v souladu s ostatními důkazy, zejména záznamem z rychloměru a také s výpověďmi dalších dvou policistů, kteří byli vyslechnuti ve správním řízení jako svědci. Odpovědi policistů, při kterých si nevzpomínali na podrobnosti skutkového děje, nevnesly do zjištěného skutkového stavu důvodné pochybnosti, pro které by bylo v posuzovaném případě třeba dalšího dokazování. V posuzované věci byl výstup z rychloměru vynikající kvality a ani námitky žalobce nevnesly do zjištěného skutkového stavu důvodné pochybnosti.

60. Nedůvodná byla námitka týkající se neprokázání zavinění žalobce. Nedbalost je nejnížší možnou formou zavinění, nižší již být nemůže. Závěr magistrátu o "minimální formě nedbalosti nevědomé" v odůvodnění rozhodnutí o přestupku nečiní toto rozhodnutí nezákonným, pokud prokázání této formy zavinění postačuje k naplnění subjektivní stránky skutkové podstaty přestupku, který je přestupci kladen za vinu. Takto formulovaný výrok a následné odůvodnění nevzbuzuje pochybnosti, zda přestupce jednal zaviněně, a v jistém ohledu jej lze chápat i jako promítnutí zásady *in dubio pro reo* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2017, č. j. 2 As 323/2016-45).
61. Zavinění je vnitřním (subjektivním) psychickým postojem pachatele přestupku k protiprávnímu jednání a k jeho následku (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2007, č. j. 4 As 40/2007-53, č. 1529/2008 Sb. NSS). Druh zavinění pachatele se určuje za pomoci tzv. složky *vědomostní* (zda a jak pachatel ví) a složky *vůle* (zda a jak pachatel chce). Zatím co složka vědomostní musí být přítomna jak u úmyslného, tak u nedbalostního zavinění, složka vůle pachatele je vyhrazena jen pro zavinění úmyslné. Nedbalost může být vědomá nebo nevědomá a úmysl může být přímý nebo nepřímý (§ 4 zákona o přestupcích).
62. Žalobce namítal, že závěr o vědomé nedbalosti byl nesprávný. Pro naplnění zavinění formou nevědomé nedbalosti musí být naplněny kumulativně dva znaky. Prvním z nich je, že pachatel přestupku *nevěděl*, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem. Druhým znakem je skutečnost, že pachatel o tom vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům *vědět měl a mohl* (§ 4 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích].
63. Žalobce nesplňuje již první z vyjmenovaných podmínek nevědomé nedbalosti. Žalobce totiž nemohl nevědět, že překračuje nejvyšší dovolenou rychlost jízdy na dálnici, stanovenou obecně závazným právním předpisem a že porušuje § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu. V tomto typovém případě si však nevědomou nedbalost představit dost dobře nelze. Magistrát proto postupoval správně, pokud shledal, že žalobce přestupek zavinil z vědomé nedbalosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 5. 2017, č. j. 10 As 318/2016-46). Tento svůj závěr stručně, avšak výstižně podpořil konstatováním na straně 4 svého rozhodnutí, že „*v daném případě byl přestupek spáchán konáním, a to z nedbalostí, neboť žalobce věděl, že svým jednáním může ohrozit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že tento zájem neporuší nebo neohrozí, což vyplývá ze skutečnosti, že žalobce jakožto držitel řidičského oprávnění musí znát a respektovat právní předpisy stanovující nejvyšší dovolenou rychlost pro jízdu na dálnici*“.
64. Jestliže se pachatel dopustí přestupku, který spočívá v překročení nejvyšší dovolené rychlosti významným způsobem, lze za běžných okolností obvykle implicitně dovodit, že si na základě svých zkušeností řidiče motorového vozidla a znalostí, jež musel nutně nabýt pro získání řidičského oprávnění, musel být jako účastník silničního provozu vědom, že

tímto svým jednáním ohrožuje zájmy chráněné zákonem, jako je ochrana života, zdraví či majetku účastníků silničního provozu. V tomto případě tak zpravidla nepůjde o nevědomou nedbalost (kdy pachatel neví, že ohrožuje chráněný zájem, ale vědět to má), neboť na základě zkušenosti řidiče lze u pachatele důvodně předpokládat (a vyžadovat) schopnost rozpoznat protiprávní jednání ohrožující účastníky silničního provozu; tedy jde o zavinění úmyslné či vědomě nedbalostní (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 8. 2018, č. j. 2 As 67/2018-42).

65. Neopodstatněná je námitka, že správní orgány nepřihlédly k zákonným kritériím pro uložení pokuty. Podle § 12 odst. 1 zákona o přestupcích *při určení druhu sankce a její výměry se přihlédne k závažnosti přestupku, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům, k okolnostem, za nichž byl spáchán, k míře zavinění, k pohnutkám a k osobě pachatele, zda a jakým způsobem byl pro týž skutek postižen v disciplinárním řízení*. K těmto demonstrativně vyjmenovaným kritériím správní orgány přihlédly a své úvahy popsaly správně s výjimkou věty: *žalobce ohrožoval životy ostatních účastníků provozu, kdy žalobce řídil v daném místě rychleji, než měl*. Tato skutečnost je obsažena již ve skutkové podstatě přestupku, a nelze ji podruhé přičítat žalobci k tíži, tím by magistrát porušil zásadu dvojího přičítání, což je nezákonné – podle rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29. 8. 2007, č. j. 29 Ca 211/2006-34, *k okolnosti, která tvoří zákonný znak skutkové podstaty správního deliktu, nelze přihlídnout jako k okolnosti polehčující či přitěžující v úvaze při ukládání sankce – zásada zákazu dvojího přičítání*). K této skutečnosti tak neměl magistrát při stanovení sankce vůbec přihlížet. Protože však magistrát uložil pokutu z rozpětí 1 500 Kč až 2 500 Kč ve výši 1 700 Kč, tedy blízko samé dolní hranice a jako přitěžující hodnotil magistrát i jiné okolnosti, nešlo o nezákonné stanovení sankce a tato vada neměla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.
66. Závěrem soud shrnuje, že správní orgány zjistily správně skutkový stav, vybraly správně právní předpisy, pod které jej subsumovaly a z toho vyvodily v souladu se zákonem správné skutkové i právní závěry, se kterými se soud ztotožnil.
67. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok III.) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, protože se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok II.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 28. května 2019

JUDr. Martina Radkova, Ph.D. v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje Š. H.